

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. ograniczono zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć, z uwagi na to że wyrok wydano w trybie art. 387 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 280 § 1 k.k. kto kradnie, używając przemocy wobec osoby lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności, podlega karze pozbawienia wolności od lat 2 do 12. Zgodnie zaś z art. 280 § 2 k.k. jeżeli sprawca rozboju posługuje się bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym albo działa w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią, przedmiotem, środkiem lub sposobem, podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3.

Oskarżony zachowaniem z dnia 13 listopada 2015 r. wyczerpał dyspozycję art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Istota rozboju polega na tym, że sprawca stosuje przemoc lub groźbę użycia natychmiastowego gwałtu na osobie po to, aby niesłusznie zawładnąć rzeczą i ją przywłaszczyć (M. Dąbrowska -Kardas, P. Kardas, Komentarz do art. 280 k.k., (w:) A. Zoll (red.) Kodeks karny. Komentarz, Kraków 2006).

Oskarżony zażądał od przygodnie spotkanego J. D. pieniędzy w kwocie 2 złotych. Pokrzywdzony oświadczył, że może dać oskarżonemu jedynie 50 groszy. Następnie oskarżony twierdząc, że pokrzywdzony ma na pewno więcej pieniędzy, zażądał od pokrzywdzonego 10 złotych. Z uwagi na to, że pokrzywdzony nie chciał mu dać takiej kwoty, oskarżony wyjął z rękawa nóż o całkowitej długości około 20 centymetrów i spytał pokrzywdzonego czy wie co to jest i co zaraz może się stać. Pokrzywdzony przestraszył się oskarżonego i uciekł z miejsca zdarzenia. W trakcie zajścia pokrzywdzony wydał oskarżonemu 50 groszy. Okazując nóż i wypowiadając w/w słowa wobec pokrzywdzonego, oskarżony groził mu natychmiastowym jego użyciem w przypadku niespełnienia żądania wydania pieniędzy. Popelnienie rozboju nie wymaga werbalizowania groźby, bowiem może ona być wyrażona konkludentnie poprzez odpowiednie zachowanie sprawcy (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 28.08.2014r., II AKa 129/14, KZS 2014/10/46). Zachowanie sprawcy wskazywało jednoznacznie na chęć wzbudzenia u pokrzywdzonego obawy natychmiastowego użycia noża w przypadku, gdyby nie chciał wydać mu pieniędzy. Wzbudzenie strachu u pokrzywdzonego miało za zadanie doprowadzić pokrzywdzonego do przekazania żądanych pieniędzy oskarżonemu. Użyte w art. 280 § 2 k.k. znamię "posługiwania się nożem" obejmuje zachowania, które polegają nie tylko na jego użyciu, ale nawet samej jego demonstracji (zob. Wyrok SA w Katowicach z dnia 29.01.2015r., II AKa 481/14, LEX nr 1651872). Każde manipulowanie nożem na oczach pokrzywdzonego, w tym okazywanie, choćby przez uwidocznienie fragmentu noża np. jego trzonka, tak by pokrzywdzony widział, że sprawca dysponuje danym przedmiotem, co ma wzbudzić u pokrzywdzonego obawę jego użycia, winno być uznane za "posługiwanie się" niebezpiecznym przedmiotem w rozumieniu art. 280 § 2 k.k. (zob. Wyrok SA w Katowicach z dnia 20.03.2014r., II AKa 58/14, KZS 2014/6/102). Pokrzywdzony już w trakcie zdarzenia wydał oskarżonemu pieniądze kwocie 50 groszy, a zatem nie można przypisać oskarżonemu popelnienia przestępstwa z art. 282 k.k. Przy tożsamości zastosowanego przez sprawcę środka - groźby karalnej, tym, co dzieli przestępstwa z art. 280 k.k. i art. 282 k.k. jest moment, w którym sprawca wchodzi w posiadanie rzeczy. W przypadku rozboju następuje to niezwłocznie po użyciu groźby karalnej; w przypadku wymuszenia rozbójniczego władztwo sprawcy nad rzeczą następuje w przyszłości, pomiędzy użytą groźbą a wejściem w posiadanie rzeczy musi upłynąć pewien czas (zob. Wyrok SA we Wrocławiu z dnia 24.04.2014r., II AKa 103/14, LEX nr 1467016).

Oskarżony działał z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. Chciał dokonać rozboju przy użyciu noża, o czym przekonuje jego zachowanie, opisane powyżej.

M. F. wyrokiem z dnia 21 maja 2012 r. został skazany za czyn z art. 280 § 2 k.k. i inne na karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 4.11.2011r. do 4.02.2015r. Oskarżony zatem był skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności i popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary

umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany. Przepęstwami podobnymi są przestępstwa należące do tego samego rodzaju, natomiast przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uważa się za przestępstwa podobne.

Spoleczna szkodliwość przypisanego oskarżonemu czynu jest większa niż znikoma. Oskarżony bowiem groził pokrzywdzonemu uszkodzeniem ciała za pomocą noża o długości około 20 cm żądając wydania pieniędzy. O wyższym, niż znikomym stopniu społecznej szkodliwości czynu stanowi także motywacja w postaci chęci uzyskania bezprawnej korzyści majątkowej na szkodę pokrzywdzonego oraz stan nietrzeźwości, w jakim znajdował się wówczas oskarżony. Nadto oskarżony czynu tego dopuścił się na jednej z głównych ulic dużego miasta, w piątkowy wieczór, gdzie w tym czasie znajduje się wiele osób, przez co okazał wysokie lekceważenie porządku prawnego. Ponadto działał w warunkach recydywy.

Zachowanie oskarżonego było również zawinione. Nie ujawniły się takie okoliczności, które wskazywałyby, iż nie można oskarżonemu przypisać winy w chwili popełnienia czynu. Oskarżony zdawał sobie sprawę z bezprawności swojego zachowania, a pomimo tego zdecydował się naruszyć dobra chronione prawnie. Oskarżony mógł zachować się zgodnie z prawem, jednak świadomie tego nie uczynił. Przeprowadzone wobec niego badanie sdowo – psychiatryczne nie wykazało, aby miał on wyłączoną poczytalność w chwili zarzuconego mu czynu lub ograniczoną w stopniu znacznym.

Za przypisane oskarżonemu przestępstwo wymierzono na podstawie art. 280 § 2 k.k. karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Przy wymierzaniu kary Sąd uwzględnił stopień winy, stopień społecznej szkodliwości czynu, cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Na niekorzyść oskarżonego w odniesieniu do przypisanego mu czynu należało poczytać uprzednią karalność oskarżonego, w tym za czyn z art. 280 § 2 k.k. - popełnienie przestępstwa w warunkach recydywy z art. 64 §1 k.k., a także znajdowanie się w chwili popełnienia przestępstwa pod wpływem alkoholu. Z kolei na korzyść oskarżonego w odniesieniu do przypisanego mu czynu należało poczytać niewielką wartośc skradzionego mienia oraz poddanie się oskarżonego karze w trybie art. 387 k.p.k.

W związku z tym, że oskarżony został zatrzymany do sprawy w dniu 13 listopada 2015r. o godzinie 19.58, a następnie stosowano w stosunku do niego tymczasowe aresztowanie, Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 13 listopada 2015 r. godziny 19.58.

Z uwagi na fakt, że oskarżony korzystał w toczącym się postępowaniu z pomocy obrońcy z urzędu, na podstawie § 2, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 1 pkt 2, ust 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. z 2015r. nr 1801) przyznano adw. M. W. kwotę 1.107 złotych tytułem należnych kosztów.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oskarżony został zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych; ich poniesienie byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na jego trudną sytuacj majątkową. Ponadto wymiar kary wskazuje, iż w najbliższym czasie nie będzie miał zbyt wielkich możliwości zarobkowych.